

ось ті головні завдання, які разом повинні вирішувати державна влада і юридичне співтовариство. Нині у парламенті перебуває велика кількість законопроектів, які так чи інакше дозволяють вирішити вищенаведені проблеми. Тому щоб вирішити проблеми щодо реформування законодавства про адвокатуру та адвокатську діяльність потрібно створити якісно нове законодавство, яке ввібрало в себе позитивний досвід країн ЄС з урахуванням всіх особливостей українського законодавства та реалій у нашій країні.

Список використаної літератури:

1. Головань І. В. Юридична практика і адвокатська діяльність в Україні. Адвокат. 2005. № 8 (11). С. 3–11.
2. Стельмашук А. Реформи розпочинаються тоді, коли приходять нові люди з мотивацією до змін. URL: <http://jur-gazeta.com/interview/andriy-stelmashchuk-reformirozpochinayutsya-odi-koli-prihodyat-novilyudi-z-motivaciyu-do-zmin.html>
3. Гвоздій В.А. Зміни заради змін не просто не потрібні – вони шкідливі. URL: <http://unba.org.ua/publications/print/1654-zmini-zaradi-zmin-ne-prosto-ne-potribni-vonishkidlivi.html>

Науковий керівник: асистент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Джабурія Олена Олександрівна**

Радулова Н.П.

*студентка 2-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»*

АДВОКАТСЬКА ТАЄМНИЦЯ ТА ЇЇ МЕЖІ

Відповідно до ст.3 Конституції України, утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Покладаючи на адвоката обов'язок по наданню професійної юридичної допомоги держава повинна забезпечувати його і відповідним комплексом прав і гарантій, який повинен бути достатнім для належного надання такої допомоги [1]. Однією з основних гарантій професійної діяльності адвоката, яка спрямована на виникнення довірчих правовідносин між адвокатом і клієнтом, є збереження адвокатської таємниці. Актуальність цієї теми полягає в дослідженні сутності адвокатської таємниці, зокрема, в можливих випадках розкриття її змісту

Проблема визначення меж адвокатської таємниці була предметом дослідження багатьох вчених, зокрема таких як Н.М. Бакаянова, М. Молло, А. М. Пшуков, К. М. Северин та багатьох інших.

Однією з основних гарантій адвокатської діяльності є заборона на вимагання від адвоката надання відомостей, які є адвокатською таємницею.

Наявність довірчих відносин між адвокатом і клієнтом є основним елементом їх взаємовідносин, оскільки такі взаємини можуть виникнути тільки за умови наявності певних гарантій того, що відомості, отримані адвокатом в ході взаємодії з клієнтом, залишаться конфіденційними, не зможуть бути використані проти нього [2, с. 244].

Забезпечення довірчих відносин між адвокатом і клієнтом, на думку К. М. Северин, – це головна мета реалізації принципу конфіденційності. За його твердженням, необхідність існування такого принципу обумовлена тим, що «клієнт змушений інформувати фактично чужу людину (адвоката) про обставини свого особистого життя, які не завжди носять позитивний характер» [3, с. 121].

Ч. 1 ст. 22 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» передбачає, що адвокатською таємницею є будь-яка інформація, яка стала відома адвокату, помічнику адвоката, стажисту адвоката, особі, яка перебуває в трудових відносинах з адвокатом, про клієнта, а також питання, через які клієнт звертався до адвоката, адвокатського бюро, адвокатського об'єднання, зміст порад, консультацій, роз'яснень адвоката, складені ним документи, інформація, що зберігається на електронних носіях, та інші документи і відомості, отримані адвокатом при здійсненні адвокатської діяльності [4]. Тобто для розкриття поняття «адвокатська таємниця» законодавець використовує широке розуміння такого поняття, розглядаючи під ним фактично будь-яку інформацію, яка є у володінні адвоката у зв'язку з наданням їм професійної правової допомоги клієнту. Я поділяю таку позицію законодавця, оскільки ще М. Молло виходив з того, що «будь-яке повідомлення, зроблене клієнтом адвокату лицем до лица, – конфіденційне, і тому повинно залишатися таємним» [5, с. 67].

Одним з дискусійних питань при дослідженні меж адвокатської таємниці як однієї з основних гарантій професійної діяльності адвоката є питання про можливість її розкриття. Існують дві точки зору щодо можливості розкриття адвокатом професійної таємниці.

Так, згідно з першою версією, адвокатська таємниця не може бути розкрита ні за яких обставин, а за іншою – вона може бути розкрита у виняткових випадках (зокрема, у випадку коли довіритель повідомляє адвокату про злочин, який можна запобігти).

Необхідно звернути увагу і на твердження А. М. Пшукова, який такий випадок (наявність інформації про підготовку до тяжкого злочину) розглядає в якості «колізії між обов'язком кожного адвоката, виконувати свої обов'язки

по збереженню адвокатської таємниці та моральним обов'язком кожної людини» [6, с. 301].

Має місце зіткнення двох інтересів: з одного боку, інтереси клієнта, який довірив таємницю, з іншого – життя людей, якщо мова йде про злочин. Не можна точно знати, чи буде скоєно злочин, а розкриваючи таємницю клієнта, адвокат вже порушує його право на залишення інформації у таємниці та професійний захист.

На мою думку, адвокат має право дати в якості свідка показання про обставини, які стали йому відомі у зв'язку зі зверненням до нього за юридичною допомогою, тільки в одному випадку – коли його показання підсилюють позицію довірителя.

У цій ситуації потрібно виходити з того, що інтереси клієнта адвоката повинні займати центральне місце, бути каркасом його професійної діяльності, а тому така діяльність адвоката, в тому числі і по забезпеченню збереженню адвокатської таємниці, повинна здійснюватися, враховуючи, перш за все інтереси клієнта.

Проте, захищаючи інтереси клієнта, на жаль, не виключається ситуація, при якій клієнт може неправомірно зловживати своїми правами, зокрема шляхом пред'явлення до адвоката необґрунтованих вимог. Тому законодавець передбачив такі обставини, закріпивши регулювання цієї ситуації у ч. 4 ст. 22 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», згідно з якою в разі пред'явлення клієнтом вимог до адвоката у зв'язку з адвокатською діяльністю адвокат звільняється від обов'язку збереження адвокатської таємниці в межах, необхідних для захисту його прав та інтересів [7].

Вищесказане дозволяє зробити висновок, що під адвокатською таємницею слід розуміти фактично будь-яку інформацію, яка є у володінні адвоката у зв'язку з наданням їм професійної юридичної допомоги клієнту. Розкриття інформації, що становить адвокатську таємницю (обов'язок збереження якої не обмежується в часі) визначається, з одного боку, інтересами клієнта (за його письмовою заявою втрачається правова гарантія збереження такої таємниці) і не може пов'язуватися з покладанням на адвоката обов'язку повідомляти як про злочин його клієнта, який вже був вчинений, так і про злочин, який він тільки готується здійснити, а з іншого – інтересами адвоката, оскільки не допускається неправомірне зловживання клієнтом своїми правами.

Список використаної літератури:

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80%23Text>

2. Панченко В.; Михалева А. Правовые средства обеспечения доверия клиента при оказании юридической помощи: возможности и пределы

использования. *Вестник Красноярского государственного аграрного университета*. 2014. № 11, С. 244-247.

3. Северин К. Проблеми нормативного регулювання та реалізації принципу конфіденційності адвокатської діяльності. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*, 2014. Вип. 9–2(2). С. 120-122.

4. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 № 5076-VI. Редакція від 05.01.2017. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17>.

5. Молло М. Правила адвокатской профессии во Франции: пер. с франц. Москва: Издание Н. П. Шубинского, 1894. 98 с.

6. Пшукова А. Профессиональная тайна адвоката как одно из основных требований адвокатской этики. *Следователь*. 2008. №. 6. С. 301-303.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Кіслиця Ірина Олександрівна**

Редько А.Г.

студентка 1-го курсу магістратури факультету прокуратури та слідства (кримінальної юстиції) Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРАВОВІ ГАРАНТІЇ АДВОКАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Адвокат як окрема правова фігура також володіє відповідним переліком професійних прав та обов'язків. Однак, представник даної юридичної професії не завжди має можливість повноцінно використовувати наданні йому законом повноваження, що пов'язано з існуванням достатньо значної кількості об'єктивних та суб'єктивних факторів. Разом з тим, з метою подолання відповідних чинників, які негативно впливають на здійснення адвокатом своїх професійних функцій, державою закріплюється спеціальний перелік адвокатських гарантій.

Питання щодо поняття, загальних особливостей та видів гарантій адвокатської діяльності були предметом дослідження таких науковців, як Варфоломєєва Т.В., Гловацький І.Ю., Зейкан Я.П., Логінова С.М., Савицька С.Л., Святоцький О.Д., Удалова Л.Д., Хотенець П.В., Яновська О.Г., кожен з яких займався певним окремими аспектом даної проблематики.

Розглядаючи питання про правові гарантії діяльності адвокатів, не можна повністю розкрити їх суть, не з'ясувавши їх місця і ролі у загальній системі правових гарантій. Вони, як правило, представляються в нашій